

ἀρκουδοκουραδόβλαχος ὁ, ἄγν. τόπ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα, κουράδι καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *βλάχος*.

Ἄρκουδοκουραδόβλαχος ὁ, ἄγν. τόπ.
Ἄνθρωπος παχύσαρκος. Συνών. ἀρκουδαῖος. 2)
Ἄνθρωπος ἀγροῖκος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδόβλαχος.

ἀρκουδόμαλλι τό, Θράκ. (Βιζ.) ἀρκ'δόμαλλον
Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα καὶ μαλλί.
Τρίχα τῆς ἀρκούδας ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. φρ. Ἡ ἀρκου-
δόμαλλι μετάξι δὲ γίνεται (ἐπὶ ἀνθρώπου κακοῦ μὴ μεταβαλ-
λομένου). Συνών. ἀρκουδότριχα.

ἀρκουδομανόλης ὁ, Θήρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκούδα καὶ τοῦ κυρίου ὄν. *Μανόλης*.
Ἄνθρωπος κακός. Πβ. ἀρκοβασίλεις, ἀρκου-
δογιάννης.

ἀρκουδόμηλο τό, Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα καὶ μῆλο.
Εἶδος μήλων ἀγρίων καὶ μικρῶν.

* **ἀρκουδόμματος** ἐπίθ. ἀρκουδόματος Κύπρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα καὶ μάτι.
Ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς ἀγρίους ὡς τῆς ἄρκτου.

ἀρκουδόμουτρο τό, Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα καὶ μοῦτρο.
1) Μορφή ἄρκτου. 2) Μετων. ἄνθρωπος δύσμορφος.

ἀρκουδοπάπουτσο τό, Ἀθῆν.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα καὶ παπούτσι.
Υπόδημα μεγάλο καὶ ἀκαλαίσθητον.

ἀρκουδόπετρα ἡ, Θράκ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα καὶ πέτρα.
Ὁ ἀπολιθωμένος εἰς μορφήν ἀρκούδας: Ἡ γὰρ καταρίσκει
τὰ γέν' ἀρκούδα καὶ γέν' κε ἀρκουδόπετρα (ἐκ παραμυθ.).

ἀρκουδόπικο τό, ἀμάρτ. ἀρκουδόπικον Μακεδ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκούδα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -όπικο,
περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) 215.
Ἀρκουδάκι 1, ὁ ἰδ.

ἀρκουδοπόδαρο τό, ΣΜυριβήλ. Ζωὴ ἐν τάφ. 242.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα καὶ ποδάρι.
Ποὺς ἄρκτου: Χέρι χοντρὸν καὶ μαλλιαρὸν ὡς τῶν ἀρκουδοπόδαρων.

ἀρκουδόπουλλο τό, ἐνιαχ. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Βλαστ.
ἀρκουδόπον Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρκούδι διὰ τῆς καταλ. -πουλλο.
Ἀρκουδάκι 1, ὁ ἰδ.

ἀρκουδοπούρναρο τό, πολλαχ. ἀρκουδοπρούναρο
Ἀθ. ἀρκουδοπέρναρο Ἀθ. ἀρκ'δουπούρναρο Στερελλ.
(Αἰτωλ.) ἀρκ'δουπίρναρον Μακεδ. (Πάγγ.) ἀρκ'δουπρό-
ναρον Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα καὶ πουργάρι.
Τὸ φυτὸν πρίνος ὁ ὀξύφυλλος (*ilex aquifolium*) τοῦ
γένους τοῦ ἐλαιοπρίνου (*ilex*) τῆς τάξεως τῶν ἐλαιοπρινω-
δῶν (*aquifoliaceae*). Συνών. ἀρκουδοπούρνη. [**]

ἀρκουδοπούρνη τό, ἐνιαχ. ἀρκ'δουπούρνη Στερελλ.
(Αἰτωλ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα καὶ *πουργή < ἀρχ. πρίνος.
Ἀρκουδοπούρναρο, ὁ ἰδ.

ἀρκουδόροφος ἐπίθ. Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα καὶ ὄροφος. Διὰ τὸ ἀμάρτ.
β' συνθετικὸν ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ στεγασματος τῆς ἀμάξης

ἰδ. Πανσαν. 1, 19, 1 «τῆς ἀμάξης, ἣ σφισι παρήν, τὸν
ὄροφον ἀνέρεριψεν ἐς ὑψηλότερον ἢ τῷ ναῷ τὴν στέγην
ἐποιούντο».

Ὁ ἔχων ὄροφὴν, στέγασμα ὀγκῶδες: Αἰνιγμ.
Ἀμάξι σιδεράμαξο καὶ σιδεροτροχᾶτο,
ἀμάξι ἀρκουδόροφο καὶ φιδοκεφαλᾶτο
(ἡ χελώνη).

ἄρκουδος ὁ, Προπ. (Πάνορμ.)
Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀρκούδα ἢ ἀρκούδι διὰ τῆς κα-
ταλ. -ος.

Μεγάλη ἄρκτος. Συνών. ἀρκούδαρος.

ἀρκουδοσκισμένος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκούδα καὶ τοῦ σκισμένος μετοχ.
τοῦ ρ. σκίζω.

Ἐκεῖνος ὃν εἶθε νὰ σπαράξῃ ἄρκτος, ἐπὶ ζῴου: Μωρ'
τ' ἀρκουδοσκισμένο, μοῦ φ'γαγε ὅλα τὰ βλαστάρια! Πβ. λυ-
κοφάγωμενος.

ἀρκουδοσπηλαιά ἡ, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα καὶ σπηλαιά.
Σπήλαιον, κοίτη ἄρκτου. Συνών. ἀρκουδιά 2, ἀρ-
κουδότρυνπα.

ἀρκουδοτόμαρο τό, σύνθηθ. ἀρκ'δουτόμαρου πολ-
λαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα καὶ τομάρι.
Τὸ δέρμα τῆς ἄρκτου: Παροιμ. Ἀκυνήγητες οἱ ἀρκου-
δες καὶ πουλάει ἀρκουδοτόμαρα (ἐπὶ παραλόγου αἰσιοδοξίας)
Λεξ. Δημητρ.

ἀρκουδότριχα ἡ, σύνθηθ. ἀρκ'δότριχα πολλαχ. βορ.
ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα καὶ τρίχα.
Τὸ τρίχωμα τῆς ἄρκτου ἐνθ' ἄν.: Ἐχ' κατ' μαλλιά σὰν
ἀρκ'δότριχας (ἐπὶ τῆς σκληρᾶς κόμης) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἀρκουδότρυνπα ἡ, Βιθυν. Θράκ. (Γέν.) κ.ά. ἀρκ'-
δότρυνπα Σάμ. Στερελλ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα καὶ τρύπα.
Ἡ κοίτη τῆς ἄρκτου ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐχει κι αὐτὸς μὴδ'
ἀρκουδότρυνπα (ἐπὶ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς οἰκίας) Βιθυν.
Συνών. ἀρκουδιά 2, ἀρκουδοσπηλαιά. Ἡ λ. καὶ ὡς
τοπων. Θράκ. (Γέν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Παρνασσ.)

ἀρκουδούδι τό, ἀμάρτ. ἀρκ'δούδ' Θράκ. (Αἰν.) κ.ά.
Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρκούδα διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ούδι.

Μικρὰ ἄρκτος: Νὰ πάρ'ς τ' ἀρκ'δούδ' νὰ τοῦ βάψ'ς 'ς τ'
μάννα τ' ν-ν ἀρκούδα, νὰ πάρ'ς κι τὸν λ'κούδ' νὰ τοῦ βάψ'ς
'ς τ' λύκινα (ἐκ παραμυθ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκου-
δάκι 1.

ἀρκουδούλλα ἡ, ἐνιαχ.
Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρκούδα διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.
Μικρὰ θηλυκὴ ἄρκτος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκου-
δάκι 1.

ἀρκουδούλλι τό, ἀμάρτ. ἀρκουδούλλ' Θεσσ. Μα-
κεδ. ἀρκ'δούλλ' Σάμ.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρκούδα διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ούλλι.

Μικρὰ ἄρκτος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδάκι 1.

Ἀρκούδω ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκούδα. Ὁ μεταπλασμός ὡς καὶ εἰς
ἄλλα θηλ. κύρια καὶ ἐθνικά εἰς -ω, οἷον Ἀράπω παρὰ

